

необхідно здійснити широку рекламну кампанію аудиторських фірм та їх послуг. Проводити її буде доцільно не лише за допомогою засобів масової інформації, а й з використанням листів-пропозицій, які будуть надіслані поштою потенційним клієнтам. Це допоможе поінформувати власників малих підприємств щодо аудиторської діяльності в Україні та розширити коло користувачів аудиторських послуг.

Література:

1. Петрик О., Кузьмін В. Законодавчо-нормативне регулювання, історичні аспекти та проблеми розвитку в Україні // *Бухгалтерський облік і аудит*. – 2005. – № 8-9. – С. 63-73.
2. Свідерський Д. Особливості аудиту малих підприємств за МСА // *Бухгалтерський облік і аудит*. – 2006. – № 2. – С. 61.
3. Бутинець Ф.Ф. *Аудит: Підручник для студентів вищих навчальних закладів*. – 2-е видання, перероблене і доповнене. – Житомир: ПП «Рута», 2002. – 672 с.
4. *Про аудиторську діяльність: Закон України від 22.04.1993 р. № 3125 (зі змінами та доповненнями)*.

Войтко О.М.
студ. Гр. 52-ОС
Уманський державний аграрний університет
Науковий керівник - Іванова Н.А.,
к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Зарубіжний досвід показує, що аудит є обов'язковим атрибутом ринкової економіки будь-якої країни. Розвиток аудиту в Україні почався з прийняттям Закону "Про аудиторську діяльність" від 22 квітня 1993 р. Відповідно до цього Закону, аудит — це перевірка публічної бухгалтерської звітності, обліку, первинних документів та іншої інформації про фінансово-господарську діяльність суб'єктів господарювання з метою визначення достовірності їхньої звітності, обліку, його повноти і відповідності чинному законодавству й установленим нормативам[1].

Обов'язковий аудит в Україні було проведено за 1994, 1995 рр. всіма суб'єктами підприємницької діяльності. Це певною мірою позитивно вплинуло на вирішення проблеми адаптації аудиторства в Україні. Однак, починаючи з 1996 р., проведення обов'язкового аудиту було скасовано для більшості суб'єктів господарювання.

В сучасному економічному середовищі, розвиток аудиту відбувається зі значними ускладненнями. Досягнуті результати досі залишаються неоціненими та неусвідомленими нинішнім суспільством, що значно зменшує значення та роль аудиту, яку він відіграє в економічній, соціальній та політичній сфері суспільства. Тому постає необхідність в обґрунтуванні підходу, який би дозволив розглядати аудит, як цілісну систему, оцінювати її ефективність, характер та вплив на суспільно-господарські процеси.

У працях зарубіжних і українських вчених вивченню цього питання приділена достатньо велика увага. Насамперед це праці: Адамса Р., Терехова А.А., Бутинця Ф.Ф., Рудницького В.С., Дороша Н.І., Савченка В.Я., Усача Б.Ф. та інших.

Оскільки аудит в Україні є досить новим видом діяльності, тому процес його розвитку характерний виникненням низки проблемних питань. Метою даної статті є аналіз основних проблем та перспектив розвитку аудиту в Україні.

Насамперед, не знайшла свого повного розкриття у відповідних нормативних актах мета аудиту, що призводить до потерпань численних фізичних та юридичних осіб, фінансові та майнові інтереси яких є недостатньо захищені. Неприйнятною також є тенденція зведення завдань аудиту замість удосконалення перевірок дотримання чинного законодавства та

встановлених нормативів, до висновків про достовірність (чи не достовірність) звітності господарюючих суб'єктів. Розгортання даних тенденцій призводить до негативних наслідків, насамперед, перешкоджає становленню внутрішнього аудиту[4].

Вітчизняний аудит завжди випереджав вітчизняний облік. Перші національні нормативи аудиту були прийняті на 2 роки раніше стандартів обліку, з 2004 року в Україні Аудиторська палата прийняла якості національних стандартів аудиту та етики IFAC (Міжнародна Федерація Бухгалтерів), які змінювалися у 2004, 2005, 2006 та 2007 роках. Але вже з самого початку існували та існують досі проблеми використання стандартів в практиці українських аудиторів. По-перше, це проблема перекладу основних термінів стандартів. Так, наприклад, терміни «бухгалтер-практик», «професійний бухгалтер» або «бухгалтер громадської практики», що зрозумілі на Заході, абсолютно не мають аналогів в українській обліковій практиці та правовому полі. По-друге, такий «виграшний» для аудиту принцип як «суттєвість» в українському аудиті практично трансформується або в суцільну перевірку первинних документів, або в порівняння з наслідками діяльності об'єкта перевірки за Кримінальним кодексом, перш за все за статтями господарських злочинів. По-третє, зарубіжна аудиторська практика базується на принципі компетентності, що означає знання аудитором методики перевірки чи виконання інших аудиторських послуг. Тому стандарти аудиту слугують лише певним «протоколом» дій для досягнення мети. Так як вітчизняний аудит носить відтінки фіскального контролю, існує потреба професійного загалу саме у методиці аудиту[2].

Впевнено можна зазначити, що вітчизняні аудиторські компанії неконкурентоспроможні в порівнянні з нерезидентами, що обумовлено рядом об'єктивними і суб'єктивними чинниками. Вітчизняний аудит все ще концентрується на бухгалтерському та податковому обліку, не помічаючи інші предмети своєї професійної уваги, такі як якість менеджменту, внутрішній контроль та внутрішній аудит, інноваційна та інвестиційна діяльність тощо. З огляду на теорію аудиту, український аудит більшою мірою проявляється як документальний та підтверджуючий.

На даний момент в Україні повільними темпами формується коло суб'єктів, які є реальними чи потенційними споживачами аудиторських послуг. Стимується зацікавленість бізнесу у створенні структур внутрішнього та налагодженні стосунків з представниками зовнішнього аудиту. Розвитку аудиторської діяльності перешкоджає недосконалість нормативно-правового, інформаційного, методичного, технологічного, фінансового та інших компонентів системного забезпечення національного аудиту. Недостатнє усвідомлення змісту не дає реалізувати потенціал аудиту, що перешкоджає розкриттю ролі внутрішнього аудиту в управлінні підприємницькою діяльністю[3].

Проблема якості аудиту - це проблема сьогодення. Для збільшення довіри клієнтів, а також нормалізації вартості аудиторських послуг, доцільно страхувати аудиторські ризики. Однак, питання страхування підприємницького та аудиторського ризиків аудиторі вважають питанням майбутнього.

Подальша організація аудиту в Україні повинна передбачати рішення таких першочергових завдань, як визначення статусу, прав і обов'язків аудитора, правовий захист аудитора, методичне забезпечення аудиту, регламентація умов плати за аудит, контроль за якістю аудиту

Перспективи розвитку аудиторської діяльності в Україні потрібно зв'язувати з переходом до системно-орієнтованого аудиту, тобто до такого підходу, коли зовнішні аудиторі спираються у своїх оцінках на результати роботи системи внутрішнього аудиту підприємств-замовників. Саме поєднання взятих курсів на розвиток внутрішнього аудиту, а також перехід до Міжнародних стандартів аудиту, здатне благотворно вплинути на підйом аудиту в Україні.

Таким чином, можна зробити висновки, що вчорашній аудит – це невизначеність обов'язковості, невпевненість у майбутньому, не вирішення питання про віднесення чи заборону віднесення затрат на аудит на валові витрати підприємства, практично відсутність регулярного та обов'язкового підвищення кваліфікації аудиторів, розпорошення аудиторів по різних професійних об'єднаннях. Серед здобутків – прийняття в якості Національних стандартів Міжнародних Стандартів аудиту та етики Міжнародної федерації бухгалтерів. Усе це є певними ознаками становлення цивілізованого ринку аудиту в країні.

Отже аудит в Україні перебуває на стадії певного розвитку і далеко не вмер, як вважають непрофесіонали. Роботи вистачить усім. При цьому якість роботи повинна відповідати її вартості, а результати – надійності аудиторських суджень.

Література:

1. Закон України «Про аудиторську діяльність» від 22.04.1993 р
2. Зубілевич С. Аудиторська діяльність в Україні: Проблеми становлення і перспективи розвитку // Бухгалтерський облік і аудит. 2005. — № 9. — С. 15—18.
3. Алексеенко Д. Бурний рост ринка аудита в Украине прекратился, и он постепенно переходит в стабильную фазу развития ...// Школа професійного бухгалтера.-2008.- №12 (96).
4. Пиенична А. Ж. Аудит: навч. посіб./ А. Ж.Пиенична. - К.: ЦУЛ, 2008. - 320 с

Волянська О. О.

студ. групи ОА-41

Львівський державний університет внутрішніх справ

Науковий керівник – Пацула О. І.,

викладач кафедри обліку і аудиту

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ

В умовах формування ринкових відносин та різноманітності форм власності виникла необхідність удосконалення функцій управління процесом виробництва, що викликало потребу створення госпрозрахункових органів фінансового контролю, тобто аудиту.

У світовій практиці аудит набув значного поширення. Основною передумовою аудиту є взаємна зацікавленість підприємства (фірми) в особі його власників (акціонерів), держави в особі податкової адміністрації і самого аудитора в забезпеченні реальності та достовірності обліку і звітності. [4]

Для попередження недоліків, зловживань, приховування витрат і доходів, неправильного розподілу прибутків, навмисного присвоєння їх найманими керуючими власники змушені вдаватись до перевірки фінансової звітності незалежним аудитором. Щодо України, то на жаль, аудит в нашій країні ще не набув широкого практичного застосування, хоча законодавчо-теоретична база вже є досить розвиненою.

З огляду не це, нами розглядається існуючий досвід використання та основні напрями розвитку аудиторської діяльності в Україні.

Аудит є незалежною експертизою фінансової звітності комерційних підприємств уповноваженими на те особами (аудиторами) з метою підтвердження її достовірності для державних податкових органів і власників. Іншими словами, аудит - це надання практичної допомоги керівництву й економічним службам підприємства щодо ведення справ і управління його фінансами, а також щодо налагодження бухгалтерського фінансового і управлінського обліку, надання різних консультацій. Аудит також дає змогу дати оцінку майна під час приватизації і при акціонуванні підприємств різних форм власності. [2]

Зарубіжний досвід показує, що аудит є обов'язковим атрибутом ринкової економіки будь-якої країни. Розвиток аудиту в Україні почався після прийняття Закону "Про аудиторську діяльність" від 22 квітня 1993 р. Однак, як вже було сказано, аудит в Україні ще не набув широкого впровадження. Тому в період становлення ринкових відносин слід старанно аналізувати зарубіжний досвід і застосовувати його на практиці з урахуванням конкретних національних інтересів. Вивченню цієї проблеми має допомогти як зарубіжна, так і вітчизняна література, яка акумулює такий досвід західних і вітчизняних аудиторських фірм.

Певний досвід проведення аудиту у нас уже накопичено. Це стосується насамперед підприємств, що приватизуються, а також корпоратизації, експертної оцінки майна суб'єктів